

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUNYX

Dark verse / RuNyx. - București : Midnight Books, 2026

4 vol.

ISBN 978-630-6546-20-6

Vol. 4 : Finisher. - 2026. - ISBN 978-630-6546-38-1
821.111

Traducător: **Maria Adam**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE FINISHER

Copyright © 2022 by RuNyx
All rights reserved.

© Midnight Books 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

RUNYX

FINISHER

DARK VERSE #4

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2026

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CRUȘTA

*„Amorul nu vede cu ochii, ci numai cu sufletul,
De-aceea înaripatul Cupidon e înfățișat cu ochii
legați.”¹*

WILLIAM SHAKESPEARE

¹ *Visul unei nopți de vară* (traducere de George Topîrceanu, 1921, Ed. Viața Românească) (n. tr.).

ÎN URMĂ CU 18 ANI

ZEPHYR, 10 ANI

OASELE RUPTE O DUREAU.

Zephyr se chinuia să stea nemișcată, rămasă singură în salonul de spital. Asistenta aceea drăguță tocmai îi convinsese pe mama și tata s-o lase acolo. Îi promisese că se vor întoarce dimineața, dar trebuiau să ajungă acasă să aibă grijă de noua ei surioară, Zenith. Zephyr îi spunea Zen. Avea cinci ani și era foarte frumoasă și tăcută, și îi plăcea să se joace cu Zephyr, care o iubea deja.

Voia să plece acasă.

Și-a tras nasul, ștergându-se cu mâna. Era frig și o dureau coastele.

— De ce plânge o fetiță frumoasă ca tine?

Vocea femeii mai în vârstă, de pe patul de vizavi, a făcut-o pe Zephyr să ridice privirea cu ochii înroșiți. „Nu mai era niciun pat liber în secția de pediatrie”, le spusese asistenta părinților. Așa că o puseseră în același salon cu o doamnă pentru cele două nopți. Părea foarte slabă și bolnavă.

— Vreau – a sughit Zephyr – să merg acasă.

— O să mergi, draga mea.

Femeia i-a zâmbit. Părea de-o seamă cu mama ei, poate puțin mai mare.

— Părinții tăi te vor lua mâine.

Zephyr a încuviințat din cap. Da, trebuia să stea doar două nopți.

— Părinții tăi te iau și pe tine?

Zâmbetul femeii a devenit trist.

— Nu, eu nu merg acasă, deși fiul meu vrea să mă ia de aici.

— Atunci de ce nu mergi cu el?

Zephyr s-a aplecat într-o parte, mintea ei de copil fiind distrasă de femeia cu perfuzii în mâini.

Femeia a râs, deși îi tremura vocea.

— Nu mai am mult timp pe lumea asta, draga mea. Sunt doar tristă că o să-l las în urmă, fără nimeni care să țină la el.

Era un concept pe care Zephyr nu-l putea înțelege. Toată lumea avea familie, nu-i așa? Ea avea atâția unchi, mătuși și veri, încât abia își amintea toate numele.

— Nu are pe nimeni altcineva?

Femeia a clătinat din cap cu tristețe.

I se rupea inima. Toată lumea ar trebui să aibă o familie.

Zephyr a sărit jos din pat, deși o durea puțin în lateral, și a mers clătinându-se până la femeia mai în vârstă, întinzându-i degetul mic.

— Pot să stau eu cu el. Promit. Cum îl cheamă?

Femeia a râs din nou și o lacrimă i-a alunecat pe obraz. Apoi i-a prins degetul mic al lui Zephyr cu degetul său aspru.

— Ce copil dulce ești!

Zephyr a încuviințat. Îi plăcea să fie dulce.

— Cum îl cheamă? a întrebat din nou, gândindu-se la băiatul care nu avea o familie.

— Alessandro. Alessandro Villanova. Alpha.

CAPITOLUL I

ZEPHYR, ÎN PREZENT

O ÎNȘELA.

Zephyr era sută la sută sigură – bine, poate nu chiar sută la sută, fiindcă mintea ei avea tendința să exagereze, poate nouăzeci la sută – că, dacă deschidea ușa beciului insalubru unde o dusese, culmea, ca vadă o luptă, avea să-l găsească acolo cu vreo pițipoancă. Sau poate nu era o pițipoancă. Poate era o fată incredibil de drăguță, dar naivă, care căzuse pradă aspectului atrăgător și farmecului său personal, fără să-și dea seama că el avea deja o relație cu o hairstilistă cu forme apetisante. O stilistă cu forme apetisante căreia îi spusese de nenumărate ori că ar trebui să mai piardă din rotunjimi pentru că ar fi „al naibii de sexy, iubito”. Hairstilista cu forme apetisante, adică ea, Zephyr de la Vega, cunoscută și drept cea mai mare idioată de pe planetă pentru că și-a imaginat că ar putea avea un viitor cu el, când nici măcar nu era îndrăgostită. Dar, Doamne, avea 28 de ani și se săturase să fie singură, când toată lumea îi spunea că ar trebui să fie cu cineva.

Și, cu toate că nu-l iubea, era într-o relație și avea mândria ei. Tocmai de asta stătea în fața ușii, iar groaza, furia și certitudinea i se adunau în stomac.

„Ești sexy, ești frumoasă, ești o zeiță”, își spunea întruna în gând. Nu mai credea la fel de mult în propriile cuvinte, așa cum se întâmplase de dimineață, când se trezise cu o viață bună și o relație cât de cât OK cu tipul

ideal. Tipul ideal care cu siguranță se distra cu altcineva dincolo de ușă.

— O, da! s-a auzit geamătul unei femei din interior, ceea ce i-a accentuat expresia de durere de pe chip.

A strâns clanța murdară pe care ar fi vrut s-o curețe temeinic.

Și acum, Finisher e în cușcă!

Mulțimea a izbucnit în urale în arenă, dincolo de coridorul întunecos în care se afla. Mirosea de parcă murise ceva acolo și probabil chiar așa era. Nu era sigură. Iubitul ei venise în cartierul industrial să vadă o luptă dubioasă și ea îl urmase, doar ca să se piardă în mulțime, alături de doi tipi care arătau ca niște bodyguarzi și o priveau cu suspiciune. Dar asta nu a surprins-o. Cu rochia ei înflorată, colorată, de primăvară, era la fel de nepotrivită în beciul ăla ca un elefant într-un aeroport. Stai, elefanții ajung în aeroporturi? Cum îi transferă peste mări în caz de urgențe? Poate că...

Concentrează-te, Zee!

A tras aer adânc în piept, oprindu-și gândurile care o luau razna. I se întâmpla des să bată câmpii. Logoreea era ceva normal pentru ea, mai ales când era tensionată. Și era foarte, foarte tensionată stând pe coridorul unde îl văzuse intrând pe iubitul ei. Pentru că, dacă găsea ceea ce știa deja că va găsi, rămânea din nou singură. Mai mult, asta ar fi stricat și relația cu părinții ei, pentru că maică-sa îl considera deja ginere, chiar dacă tatăl ei era indecis în privința lui. Scărșnind din dinți și încercând să-și potolească nervii, a tras de clanță. A deschis ușa câțiva centimetri și a văzut fundul gol al unui bărbat mișcându-se într-o femeie lipită de peretele murdar. Faptul că era mai îngrijorată de igiena femeii decât de fundul pe care-l recunoștea era o revelație în sine.

Deci așa te simți când ești înșelată.

Hm!

Dezamăgitor, dacă era să fie sinceră.

Zephyr se întrebase mereu, undeva în adâncul minții – după ce văzuse în filme sau citise în cărți despre clișeu acela cu femeia care-și descoperă iubitul infidel sau cu mireasa părăsită la altar – dacă lacrimile se datorau durerii, umilinței, furiei sau pierderii ideii de perfecțiune. Poate că toate la un loc. N-ar fi putut spune exact.

Ciudat, dar, privind fundul acela foarte atrăgător cum se mișca, nu simțea decât un fel de *Ți-am spus eu* în interior. Oare știuse dintotdeauna că sub toată frumusețea lui era doar un gunoi? O fi pus-o pe seama propriilor ei nesiguranțe? Posibil. Și cu toate că, în mod surprinzător, nu era atât de rănită pe cât crezuse că va fi, era tot mai furioasă cu fiecare mișcare inconștientă. Și nu-i stătea bine să fie furioasă, mai ales pentru că făcea tâmpenii la nervi.

Și-a încleștat maxilarul, încercând să-și stăpânească furia, dar cu fiecare împingere își amintea de toate gesturile mici prin care o făcuse să simtă că nu e de ajuns. Fiecare „nu mânca aia”, fiecare comentariu cu țintă despre cât de sexy sunt coapsele care nu se ating, în timp ce-i spunea în glumă că ea n-o să aibă niciodată așa ceva; fiecare oftat exasperat legat de culorile trăsните în care își vopsea părul. Fusese cu el mai bine de doi ani, iar acum, privind înapoi, nu vedea decât o grămadă de dovezi de manipulare și o nesimțire clasică. Mereu se mândrise că e o amantă bună, iar faptul că penisul lui ajunsese în vaginul altei femei era o lovitură la adresa acelei convingeri mai mare decât era dispusă să recunoască.

Voia să se simtă suficientă. Voia să se simtă frumoasă. Voia să se simtă dorită. Ultimul bărbat care o făcuse să simtă toate astea...

Nu te gândești la el.

Voia să simtă orice altceva decât ce simțea pentru bărbatul cu care se gândise să se așeze la casa ei. Și voia

să-l facă să se simtă ca naiba. Da, era meschină. Doamne, ce proastă era! Dar măcar era o proastă căreia îi trecuse glonțul pe la ureche. Făcând un pas înapoi de la ușă, Zephyr a privit clanța murdară, neștiind exact ce să facă.

— Alpha! Alpha! Alpha!

Scandările mulțimii i-au atras atenția. Inima i s-a oprit brusc și și-a îndreptat toată atenția de la scena din fața ochilor spre arenă.

Alpha?

Au spus *Alpha*?

Nu, nu se poate.

Și-a îndreptat privirea spre ușa ce ducea către arenă, palmele îi erau umede și inima îi bătea cu putere. Era un nume neobișnuit și nu cunoscuse decât un singur bărbat care-l folosise. Și el fusese luptător, dar n-avea cum să fie el. Se întâmplase în urmă cu aproape zece ani...

Tulburată de amintirea provocată de numele acela, care s-a dovedit mai puternică decât infidelitatea iubitului de care aproape uitase, a urmat gălăgia spectatorilor și a ieșit din coridorul urât mirositor într-un spațiu deschis, cu un miros ceva mai suportabil. Mirosea a locuri care nu văzuseră niciodată lumina soarelui – a umezeală, mucegai și transpirație. Nu era un loc potrivit pentru o fată ca ea – venită dintr-o familie bună, îmbrăcată într-o rochie înflorată, viu colorată, cu părul vopsit recent în roz, pentru că mama ei era convinsă că ceva bun urma să i se întâmple în curând.

Așa simt, puiule îi spusese mama cu drag.

Așteptase lucrul acela bun. Oare asta era? Oare era el și se întorsese? N-avea cum.

Doamne, ce *idiotă* era!

Privind spectacolul, Zephyr încerca să vadă cu ochii ei dacă era *Alpha al ei*, înainte să fie nevoită să se confrunte cu realitatea.

Lupta părea ilegală, ceea ce probabil explica de ce avea loc într-un spațiu care semăna cu un beci, situat într-un cartier industrial, cunoscut și sub numele de „zona ciudată și de evitat a orașului”. Aici veneau copiii care voiau să joace jocuri înspăimântătoare. În mare parte, locul era cunoscut pentru activități infracționale dubioase. Zephyr spera doar să nu aibă loc vreo razie, pentru că închisoarea nu era nicidecum pe lista ultimelor ei dorințe.

„Beciul”, dacă putea fi numit așa, era uriaș și întunecat și nu semăna deloc cu vreun subsol pe care îl mai văzuse. Pereții erau din stâncă solidă, iar tavanul, extrem de înalt, era luminat de niște reflectoare atât de mari, încât te dureau ochii dacă le priveai direct. În mijloc era un ring împrejmuțit cu grilaj metalic, iar în jurul lui stăteau adunați o mulțime de bărbați și câteva femei. Pe lângă pereți se aflau niște indivizi cu aspect de bodyguardzi periculoși, care supravegheau mulțimea.

— Rupe-i mâna, Alpha! a strigat bărbatul din dreapta ei, suficient de tare cât să trezească și morții.

— Fă-l să-și verse naibii sângele!

— Fă-l knockout și țî-o sug, bestie! s-a auzit o femeie de undeva din sală, cu un entuziasm neașteptat.

Zephyr s-a încruntat. Atâta timp cât nu era *Alpha al ei*, tipa putea să i-o sugă oricui voia. Întotdeauna fusese irațional de posesivă când venea vorba de el.

Corpul cuiva s-a izbit cu un zgomot violent de gratiile metalice ale cuștii, ceea ce i-a întrerupt gândurile și i-a atras privirea spre evenimentul principal.

Sprâncenele i s-au ridicat până la linia părului.

Un bărbat la bustul gol – nu, un *uriaș* – îl ținea pe un altul mai mic (care, în orice alt context, ar fi părut imens) lipit cu spatele de cușcă. Înțelegea acum entuziasmul tipelor din sală. Era, cu adevărat, o bestie. Îi răsucise brațul tipului mai mic într-un unghi imposibil, iar cu

celălalt îl ținea jos ca pe un câine. Dar nu lupta în sine îi atrăsese atenția lui Zephyr.

Ci ochii lui. Sau mai bine zis, singurul său ochi.

Purta un petic negru, veritabil, peste ochiul drept, iar cel stâng sclipea într-o nuanță deschisă, greu de distins de la distanță. În mintea ei, doar pirații purtau petice pe ochi ca să pară fioroși când atacau nave și furau fecioare în romanele istorice. În zilele noastre, lumea își pune pur și simplu un ochi fals, o proteză, dacă era nevoie. Faptul că uriașul ăsta purta un petic adevărat într-o luptă cu un adversar care vedea perfect... *fir-ar!*

Dar nu semăna deloc cu băiatul din amintirile ei sumbre.

— Fă-l praf!!!

Doamne, tipul de lângă ea era însetat de sânge, nu glumă.

— Îl vreau rău de tot! s-a auzit o altă femeie din mulțime. Poți să crezi că nu și-o trage cu nimeni de mai bine de un an? Am încercat de multe ori să-l abordez.

— Fată, mă sperie de mor. Nici nu mă apropii.

— Dar imaginează-ți cum e să faci sex cu el. Am auzit că e divin.

Zephyr asculta conversația cu atenție, încercând să-și dea seama dacă era el sau nu.

Firavă cum era, încerca să nu lase mulțimea s-o înghiontească, în timp ce privea lupta din spate. Mintea îi era ocupată pentru moment, iar greutatea de pe piept o apăsa.

Bestia a făcut un pas înapoi de la tipul mai mic, eliberându-l și apărând în întregime în câmpul ei vizual pentru prima dată. O cicatrice lungă îi cobora dinspre linia părului, trecea pe sub peticul de pe ochi și ajungea până la colțul gurii, trăgându-i permanent obrazul într-un rictus înfricoșător pe o parte. O mulțime de alte cicatrici

îi acopereau trunchiul, iar peste unele avea tatuaje care se întindeau pe niște mușchi pe care nici nu știa că un om i-ar putea avea. Și, pentru un bărbat atât de mare, se mișca cu o fluiditate contrară aparențelor.

Forță brută, pură – asta era el.

Mulțimea îl striga Alpha și acum înțelegea de ce. Cu cât îl privea mai mult, cu atât devenea mai fascinată și cu atât mai tare simțea nevoia să-i confirme identitatea.

Piticul s-a întors spre el și a lovit, țintind peticul negru. Zephyr a simțit cum rămâne fără aer, și și-a dat seama brusc că nu voia ca bestia să fie rănită. Cât ai clipi, într-o mișcare pe care n-ar fi crezut că-o poate surprinde cu vederea sa periferică limitată, l-a blocat pe Pitic și i-a aplicat un croșeu ascuțit într-o parte, probabil frângându-i o coastă cu forța loviturii.

Au!

Piticul și-a apucat partea laterală a trunchiului și a urlat în timp ce mulțimea se dezlănțuia. Da, cu siguranță l-a durut. Chiar în timp ce tresărea cu simpatie, văzându-l pe Pitic cocoșat pe podeaua cuștii, acest Alpha și-a trosnit gâtul și a privit în mulțime pentru prima dată. A văzut cum privirea lui concentrată a trecut peste adunare și s-a oprit asupra ei. Probabil că părul roz sau rochia îi atrăsese privirea. Nu știa și nici nu s-a gândit prea mult la asta.

Nu putea să gândească.

Era aceeași greutate. Întotdeauna fusese ceva... *intens* în felul în care el o privea. Ceva atât de apăsător, încât simțea că-i strivește pieptul, făcându-i inima s-o ia la galop și palmele să se umezească. O picătură de transpirație i-a alunecat pe gât până în decolteu și, Dumnezeu-ule, își amintea cum era să fie privită de el cu ambii ochi.

Părea a fi el.

Lacrimile îi ardeau ochii.

Trecuse al naibii de mult timp!